

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 16/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group**, Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom, Palárikova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/183/2016 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/68/2025 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/68/2025 z 25. septembra 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/68/2025 z 25. septembra 2025 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,16 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 16. decembra 2025 domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným postupom okresného súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/68/2025 z 25. septembra 2025, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na nové konanie, priznať jej finančné zadosťučinenie a trovy konania.

2. Uznesením sp. zn. IV. ÚS 16/2026 z 13. januára 2026 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 16. októbra 2025 bolo sťažovateľke (v dotknutom súdnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v procesnom postavení žalovanej 2, pozn.) doručené napadnuté uznesenie, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/21/2023 zo 17. októbra 2024 z dôvodu jeho oneskoreného podania, konštatujúc, že *„žalovaná 2/ bola v rozhodnutí odvolacieho súdu riadne v zmysle § 393 ods. 1 CSP poučená o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalovanej 2/ doručené dňa 4. novembra 2024 a lehota na podanie dovolania uplynula dňom 4. januára 2025 (sobota). Nakoľko posledný deň lehoty na podanie dovolania pripadol na deň pracovného pokoja, bol posledným dňom na podanie dovolania utorok 7. januára 2025. Žalovaná 2/ podala dovolanie prostredníctvom doručovateľa Slovenská pošta, a.s., doručené na súd prvej inštancie podľa pečiatky dňa 10. januára 2025. Najvyšší súd v zmysle § 427 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 121 ods. 5 CSP preveril doručovanie prostredníctvom poštového doručovateľa a zistil, že podľa záznamu zásielky pod číslom RG897511752SK bolo dovolanie podané na poštovú prepravu 9. januára 2025. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná 2/ súdu dovolanie doručila a toto dovolanie na poštovú prepravu podala až po uplynutí lehoty podľa § 427 ods. 1 a 2 CSP. Najvyšší súd dospel na základe uvedeného k záveru, že dovolanie žalovanej 2/ doručené súdu prvej inštancie 10. januára 2025 je potrebné odmietnuť ako podané oneskorene.“*

4. Najvyšší súd teda prihliadol výlučne na dovolanie sťažovateľky doručené okresnému súdu prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., 10. januára 2025 po preverení, že na poštovú prepravu bolo podané 9. januára 2025, teda oneskorene, keďže posledným dňom na jeho včasné podanie bol 7. január 2025.

5. Sťažovateľka namieta, že lehotu na podanie dovolania nezmeškala, pretože dovolanie podala riadne a včas elektronickými prostriedkami (emailom) v posledný deň lehoty 7. januára 2025. Postupovala v súlade s § 125 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda dovolanie podané elektronicky v zákonnej lehote doplnila v listinnej podobe 10. januára 2025, o čom

sťažovateľka prekladá obsah emailovej správy adresovanej okresnému súdu na mailovú adresu: podatelnaOSHN@justice.sk.

6. Sťažovateľka je toho názoru, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade so zákonom a Spravovacím a rokovacím poriadkom súdov, pretože nezaevidoval elektronicky podané dovolanie, nevykonával úkony v zmysle § 436 CSP, a teda postupoval svojvoľne, čím sťažovateľke odoprel právo konať pred súdom.

7. K odňatiu práva sťažovateľky na prístup k súdu došlo aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý neprihliadol na elektronicky doručené podanie a nesprávne interpretoval dovolanie doručené v listinnej podobe ako oneskorene podané, a preto ho odmietol bez vecného preskúmania správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

8. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodovaciu prax ústavného súdu, napr. sp. zn. II. ÚS 445/2013, II. ÚS 263/2015, I. ÚS 641/2017, ktorá už popísaný postup považuje za rozporný s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd spochybnil skutkový stav uvádzaný sťažovateľkou, keďže jej tvrdenie, že elektronické podanie, ktorým podala dovolanie elektronickými prostriedkami (e-mailom) 7. januára 2025, nezaevidoval, je nepravdivé, čo potvrdzuje výťah správy doručenej elektronickými prostriedkami (e-mailom) okresnému súdu 7. januára 2025 v čase o 17.52 h na č. l. 301 až 308 spisu sp. zn. 7C/183/2016. Sťažovateľka toto podanie doplnila predložením podpísaného originálu dovolania, ktoré bolo súdu doručené 10. januára 2025 (č. l. 315 až 321 spisu).

10. Okresný súd tiež upozornil, že riadne zažurnalizované obe podania sťažovateľky boli súčasťou spisu v čase, keď o dovolaní rozhodoval najvyšší súd.

11. Okresný súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami upravujúcimi prijímanie podaní podľa prvého oddielu prvej hlavy piatej časti (kancelársky poriadok) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov.

12. Na základe uvedeného okresný súd navrhol zastavenie konania, ak sťažovateľka vezme svoju sťažnosť podanú proti okresnému súdu späť, resp. nevyhovenie sťažnosti, ak tak neurobí.

II.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

13. Najvyšší súd uviedol, že odmietol „*dovolanie ako oneskorené podané z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo sťažovateľke doručené dňa 4. novembra 2024 a lehota na podanie dovolania*“

uplynula dňom 4. januára 2025 (sobota). Nakoľko posledný deň lehoty na podanie dovolania pripadol na deň pracovného pokoja, bol posledným dňom na podanie dovolania utorok 7. januára 2025. Sťažovateľka podala dovolanie prostredníctvom doručovateľa Slovenská pošta. a.s.. doručené na súd prvej inštancie podľa pečiatky dňa 10. januára 2025. Najvyšší súd v zmysle § 427 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 121 ods. 5 CSP preveril doručovanie prostredníctvom poštového doručovateľa a zistil, že podľa záznamu zásielky pod číslom RG897511752SK bolo dovolanie podané na poštovú prepravu 9. januára 2025. Z uvedeného dovolací súd vyvodil záver, že sťažovateľka súdu dovolanie doručila a toto dovolanie na poštovú prepravu podala až po uplynutí lehoty podľa § 427 ods. 1 a 2 CSP. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že lehotu na podanie dovolania nezmeškala, pretože dovolanie podala riadne a včas elektronickými prostriedkami (emailom) posledný deň lehoty, t. j. 7. januára 2025, senát 4C poukazuje na skutočnosť uvádzanú samotnou sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti, že došlo k pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie, ktorý jej elektronicky podané dovolanie nezaevidoval.“.

II.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

14. Zúčastnené osoby nevyužili možnosť vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti.

II.4. Replika sťažovateľky:

15. Sťažovateľka v replike poukázala na vyjadrenia porušovateľov s tým, že toho času nemá možnosť nahliadnuť do spisu okresného súdu, a preto sa nevie vyjadriť k ich tvrdeniam a tieto ponecháva na posúdení ústavného súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka, že najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením a okresný súd postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušili právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie tým, že najvyšší súd pri preskúvaní splnenia zákonnej požiadavky včasnosti podaného dovolania proti rozsudku krajského súdu neprihliadal na vykonané elektronické podanie doručené do mailovej schránky okresného súdu 7. januára 2025 (v posledný deň zákonnej lehoty, pozn.). Sťažovateľka tvrdí, že podala a doručila svoje dovolanie elektronicky v súlade s platnými procesnoprávnymi pravidlami okresnému súdu a podanie doručené okresnému súdu v listinnej podobe 10. januára 2025 (podané na pošte 9. januára 2025) bolo len doplnením elektronického podania v zmysle § 125 CSP. Tým, že najvyšší súd neprihliadol na elektronicky doručené podanie a nesprávne interpretoval dovolanie doručené v listinnej podobe ako oneskorene podané, odmietol dovolanie bez vecného preskúmania správnosti rozsudku krajského súdu, odňal sťažovateľke prístup k súdu.

17. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

18. Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podľa § 121 ods. 5 CSP lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času. Podľa § 427 ods. 1 prvej vety CSP dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

19. Skutočnosť, že posledným dňom dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania sťažovateľkou bol 7. január 2025, bola v konaní nesporná. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie sťažovateľky odmietol ako oneskorene podané, keďže považoval za preukázané, že dovolanie bolo podané prostredníctvom Slovenskej pošty 9. januára 2025 (doručené okresnému súdu 10. januára 2025), teda po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty.

20. Okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol, že elektronické podanie dovolania mu bolo doručené 7. januára 2025 a bolo riadne zažurnalizované v súdnom spise. Najvyšší súd, odvolávajúc sa na tvrdenia sťažovateľky, zotrval vo vyjadrení na stanovisku, že elektronicky doručené dovolanie sťažovateľky nebolo okresným súdom riadne zaevidované, a preto prihliadal výlučne na podanie dovolania doručené v listinnej forme.

21. Sťažovateľka na preukázanie skutočnosti, že lehotu na podanie dovolania nezmeškala, predložila vytlačený obsah mailovej správy adresovaný adresátovi podatelnaoshn@justice.sk, ktorá je datovaná 7. januára 2025 s uvedeným časom 17.52 h a v ktorej je uvedené, že vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 7C/183/2016 zaslala dovolanie, ktoré v zákonom stanovenej lehote doplní v listinnej podobe. Správa obsahuje prílohu vo formáte PDF. Uvedené tvrdenie sťažovateľky potvrdzuje aj predložený súdny spis okresného súdu, v ktorom sa na č. l. 301 nachádza sprievodný list vo forme mailu a na č. l. 302 až 308 samotné dovolanie s prílohami, ktoré je totožné s dovolaním doručeným v listinnej podobe 10. januára 2025 (podané na pošte 9. januára 2025) a nachádzajúcim sa na č. l. 315 až 321 súdneho spisu. Súčasne z predkladacej správy okresného súdu najvyššiemu súdu vyplýva, že okresný súd predložil dovolanie sťažovateľky ako podané v zákonom stanovenej lehote.

22. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že tvrdenia, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, a dôkazy, ktoré predložila na podporu svojich tvrdení o podaní dovolania elektronicky (mailom) včas 7. januára 2025 bez zaručeného elektronického podpisu doplneného listinne 9. januára 2025, ako aj skutočnosti, ktoré vyplývajú z predloženého súdneho spisu okresného súdu, zásadne spochybňujú právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, že sťažovateľka podala dovolanie oneskorene, teda po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty. Naopak, zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že okresný súd elektronicky zaslané

dovolanie sťažovateľky riadne zaevidoval, rovnako ako jeho listinne doplnenú verziu, ktoré boli súčasťou spisu predloženého najvyššieho súdu na dovolacie konanie.

23. Pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti podaného dovolania sťažovateľky vychádzal len z podania urobeného v listinnej podobe a doručeného prostredníctvom Slovenskej pošty (o podaní opravného prostriedku elektronickými prostriedkami najvyšší súd v napadnutom uznesení nič neuvádza, pozn.), dopustil sa procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľku prístupu k súdu, teda možnosti, aby najvyšší súd ako dovolací súd meritórne preskúmal ňou podané dovolanie. V okolnostiach danej veci ide o pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné. Z týchto dôvodov je potrebné považovať záver najvyššieho súdu o tom, že dovolanie sťažovateľky bolo podané po uplynutí lehoty, za nepreskúmateľný a zjavne neodôvodnený, a preto ústavne neudržateľný. Ústavný súd preto rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku).

24. Pochybenie okresného súdu pri zhmotnení a zaevidovaní elektronickej ani listinnej verzie dovolania z predloženého súdneho spisu nevyplýva. Súčasne neboli zistené ani pochybenia pri predkladaní spisu okresným súdom najvyššiemu súdu. Nič nepreukazuje, že súčasťou tohto súdneho spisu neboli obe podoby dovolania sťažovateľky. V časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu preto ústavný súd sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku).

25. V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodnúť o zrušení uznesenia najvyššieho súdu a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľky aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku).

Následne bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o dovolaní proti rozsudku krajského súdu, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

IV.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 949,16 eur s daňou z pridanej hodnoty tak, ako navrhovala sťažovateľka.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej výške 771,68 eur, čo po zvýšení o daň z pridanej hodnoty predstavuje sumu 949,16 eur.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu